

SIPOSHEGYI PÉTER

A szélsőbal szavazataival

Mióta az országos hírűvé lett Dabas és környékének polgárai képesek voltak rosszul választani, azóta új kórust tanultak be az elvtársak. Megértem őket, sőt kedvelem ezt a fajta kreativitást. Az elvtársaknak az a dolguk, hogy újabb és újabb férfikórust találjanak ki. A mai kórusmű szerzője nem a világhírű Dunajevszkij-Lebegyev-Kumacs duó (ők ketten vannak, a Kumacs a Lebegyevhez tartozik), akik a feledhetetlen Drága földdel írták be magukat a zenetörténetbe, nem is az isteni Novikov, aki a Himnusz örökérvényű költője, hanem vélhetően valamelyik országos hírű értelmiségi, álszakállt ragasztva. E kórus a következőképpen hangzik: Dabason.. son.. son... Dabason (andante, sőt comandante) a kormány (allegro aláíró) a szélsőjobb, micsoda szélsőjobb szavazataival (szünet, kitart, de nem kitarítás) diadal..diadal..diadalmaskodott. (Meghajlás és taps, énekeljük el az Internacionálét elvtársak!) E remekművet adta elő Kovács László naponta négyszer, majd másnap két vicsor között Demszky, akinek fogait bizonyosan Dr. Bertalan Imre, a Magyar Fogorvosok Egyesületének tagja láttamozta. Így jelent meg a lapokban, szerényen hozzátéve, hogy az MSZP jelöltje is növelte voksait. Félelmetes vízió. A kormánypártok (az az egy) a szélsőjobb szavazataival győzött. Úgy tűnik, újabb verset nem sikerült írnia egyetlen tábori költőnek sem, mert még mindig ezt adják elő.

Olyan emberekről van szó, akik mindig is tudták, mi a lényeg (lopni), s mi a mellékes. Még mielőtt félreértene, mikor ezt állítom, nem azt mondom, hogy Kovács lopott. Ő nem. Sajátos zárvány a környezetében. Képvisel valamit, ami karórával kezdte, gyárral végezte. Mindegy. A fontos az, hogy a kormány nyert a szélsőjobb szavazataival.

Vizsgáljuk meg, hogy mi az, hogy szélsőjobb szavazat. A feltételezés szerint kétféle szavazat van. Van a demokratikus típusú. Az ilyen szavazat európai és szimpatikus. Van a másik, amelyik nem is embertől való. Diszkrimináció ez kérem, bár ne csodáljuk,

hogy a rasszikusok nem tesznek egyebet, mint máskor: osztályoznak.

Polgári országban elvben mindenki egyenlő. Ennek egyszerű következménye, hogy szavazata is épp annyit ér, mint bárki másé. Így persze közhely, másszunk bele részletesebben, mert megéri. Már a kitétel sem pontos. Ahogy ma sem bal, sem jobboldal nincs, úgy szélsőjobb sincs. Ez az osztályozás olyan ma, mintha valaki körmőci aranymérleggel akarná meghatározni a Marilbeni Bank éves mérlegét. Van egy pontosabb kifejezés, amit az érintettek is szívesebben használnak önmagukra. Ez pedig a radikalizmus. Eszerint egy Pesthez közeli, de meglehetősen vidékies körzetben, melyhez nagyobb város nem tartozik, a radikálisok szavazatai döntöttek.

Elvtársim helyesen ismerték fel ennek veszélyét. Szerintük, aki ilyesmire szavaz, az lelki beteg, látens fasiszta, s így tovább.

Ezzel szemben mi az igazság?

Orbán Viktor a szokásos havi Balóalázásban helyesen jegyezte meg, ebben az országban kizárólag alkotmányos pártok működhetnek. A MIÉP is az, tessenek tehát óvakodni a minősítésektől. Erre persze könnyen mondható, hogy egy erősen kriminalizált országban tulajdonképpen minden alkotmányosan működik. Nézzük meg közelebbről a MIÉP-et.

Amikor megalakult, valahogy úgy próbálták beállítani, hogy csupa foghíjas elmebeteg, vidéki tahó, kisnyugdíjas és agg csendőr a szimpatizánsa. Ezzel szemben statisztikai tény, hogy az összes párt közül a MIÉP-ben a legmagasabb az értelmiségi aránya. Hasonlóan hamisnak bizonyult az eposzi mucsaiság hangoztatása, hiszen a MIÉP Budapesten a legerősebb, nagy valószínűséggel megteszi azt a szörnyűséget, hogy jövőre saját vacsán veri meg az SZDSZ-t. Kétségkívül ezek az értelmiségiesség ma kisegyzistenciák, de vajon ki tehet róla, hogy a nagyegyzisztenciává váláshoz az elmúlt évtizedben legkevésbé szellemi felké-

szültség kellett? Az öregségről annyit, szavazóinak fele harminc évnél fiatalabb, ebben nagyjából a FIDESZ-szel áll egy szinten, minden más párt választói bázisa régebben élvezte a legvidámabb barakk összkomfortját.

Marad a szörnyű program, meg a diszkrimináció. Egy elvi kérdés tisztázandó. Vajon az alakulástól kell számolnunk a félreérthető, vagy félre sem érthető mondatokat, avagy a Parlamentbe jutástól? Azt javallnám, erkölcsileg tekintsük alakulástól, de politikailag főként azt nézzük, mit mond a nagydarab pártvezér, mióta frakcióvezető is. S még inkább, mit cselekedett a MIÉP az elmúlt immár három évben. Ami nehezen vitatható: a párt nem tart fenn rendezőgárdát, osztagot, rohambrigádát, semmi olyasmit, ami konkrét fizikai fenyegetést jelentene. Nincs Munkásőrsége hetente bepíálókarristákból, gyáva, de csapatosan nagyhangú, mosdatlan szájú barmokból.

Tudomásom szerint egyetlen falfirkáról sem derült ki soha, hogy azt a MIÉP tagjai, vagy megbízásukból felbékelt személyek rajzolták volna bárhová -holott egy-egy valóban bomlott lelkű ember még mindig nem minősít egy sokezes közösséget. A MIÉP falfirkái azt írják a falra, hogy MIÉP. Tehát azt, hogy Magyar, hogy Igazság, hogy Élet. Elég ronda dolog, mondhatom. Tudomásom szerint egyetlen hivatalos rendezvényükön sem bujtottak erőszakra, sőt. Emlékszem a MIÉP történetének eddig legnagyobb tömeghatású rendezvényére 1995 októberében. Nem a Híradón láttam, ott voltam. Ha akkor Csúrka a Bokros-csomag eufóriájában tobzódó százezres tömeget arra szólítja fel, hogy törje be a kapukat, a tömeg megcselekszi azt, s akkor nyílt zavargások kezdődnek újkori történetünk legszegényebb békeévének végén. Ezzel szemben megkért egy szavalót, hogy mondjon verset. Eközben valóban azt skandálta a tömeg, hogy "Vesszen Horn", de nem tett semmit. Rádásul a "vesszen" szó ebben a helyzetben nem ugyanazt jelent, ami egyébiránt nyelvtanilag jelent. Nem a likvidálásra, hanem a politikai eltakarításra szólít fel. Horn Gyula ma is gyalog jár (ezt egyébként becsülöm benne), utoljára a Sziget bejáratánál találkoztunk, nem vigyázott rá senki, mert nem is bántotta senki, ami nagyon helyes.

Gyakori témája a derekas Híradóknak, amint Árpád-sávós ifjak állnak a tömegben kopaszra nyírt fejjel, szúrós

Csatlós Levente: *Nyúl éji álma*

szemmel. Ennek egyféle üzenete van, ilyenek is léteznek. Ám ki gondolhatja komolyan, hogy bárkiket is el lehetne küldeni egy köztérrel? A Hősök tere nem belépődíjas helyszín, oda' az megy, aki akar. Lehet, hogy a "whiskys" is ott volt egyszer, végül is ő nem szereti a bankárokat.

De ott zsidóznak, mondhatná az igazi, kóser szavazattal rendelkező magyar választópolgár. Ez már nehezebb dió, valóban leírhatunk, kitalálhatunk olyan mondatot, mely a szabad vélemény és a gyűlöletkeltés határán található. Az egyik, mint tudjuk, szabad, a másik, mint tudjuk, tilos. A legkedveltebb szlogen az a bizonyos tengely. Valóban meglehetősen egyszerűsítés, de nem alaptalan. Amerikában úgy szokták mondani, hogy az Államok fenntart egy ötvenegyedik államot a Közel-Keleten. Még csak haragudni sem lehet érte, a zsidóságnak hatalmas szerepe volt a modern amerikai állam létrehozásában, most is az van, akkor ne csodáljuk, ha véreink szurkolnak a különben létszámban valóban sokkal népesebb arab világ ellenében. Nagyjából ugyanez a helyzet a világ zsidóságával kapcsolatban. Erre a zsidóság büszke is – joggal. Joggal lehet büszke arra, hogy létszámban kis és sokat ül-

dözött népként fontos szerepet tölt be a világban. Ez önértékelésük egyik visszatérő hivatkozási alapja – ha más mondja, rasszizmus?

Miután nem vagyok a Magyar Fórum rendszeres olvasója, sem az összes MIÉP rendezvény nézője, szokásomhoz híven ezúttal is inkább csak kérdeznék:

Mik azok a bizonyos kijelentések konkrétan? Ki mondott kirólmit? Előfordult-e olyan, bárki általában egy népcsoport vagy politikai közösség kiirtására, elűldözésére, megfélemlítésére tett javaslatot? Előfordult? Hol, mikor, ki által és pontosan hogyan hatott? Haszonlóból könnyű bármit előállítani... Ebben végtelen a lelemény. Félre ne értsük, ha valaki azt állítja, hogy ne legyen pozitív diszkrimináció senkivel (sen-

kikkel) szemben, az nem rasszizmus, épp'ellenkezőleg, a pozitív diszkrimináció követelése vagy elvárása számít annak. Minden eszmében vannak túlzások. Csurkában leginkább az, hogy általánosít. Ennek az embernek íróként sem műveltsége, hanem zseniális ösztöne volt a legfőbb erénye. A liberalizmust összepárosítani a kommunizmussal nem túlságosan okos dolog. E kettő nem mint izmus rokon, hanem Magyarországon kényszerházasságot kötött akkor, amikor az SZDSZ-nek semmi köze nem volt már a liberalizmushoz, hiszen a szellem szabadsága helyett saját szellemiségének kizárólagosságát próbálta elérni. Különösen hibás összemosni a zsidósággal mindent. A zsidóság hatalmas szellemi értéket teremtett ebben az országban. Weiss, Aschner nélkül nem lett volna modern Magyarország. Neumann, Wigner, Teller és a többiek a magyar szellem jó hírét vitték a világnak, s művészetünk nagyjai között is ott voltak a Molnár Ferencek, Bródyk, Karinthyk, s hogy ma még mindig itt fogy a legtöbb színházjegy, az jobban köszönhető Csurka egykori mentorának Várkonyi Zoltánnak, mint a vézna utódoknak. Ezt mi mind tudjuk, ahogy

Csurka is bizonyára emlékszik egykori megrendelőire, Horvaira, Kazimírra, Várkonyira. A zsidóság egy felvilágosult polgári réteget adott elsősorban, és csak melléktermékként azokat a Márai által zseniálisan elzsidónak nevezett lényeket, akiket sokáig a magyar és nemzetközi munkásmozgalom történetéből hivatalosan tisztelnünk kellett.

Örömteli, hogy a mai, újra egyre erősebben polgárosuló zsidóság megtalálja saját értékrendjét, s nem nyolcszemélyes pártocskát alapító globetrotter kalandorok, a verőlegények, az áldipomaták utódainak lelki megpolitikai támaszát, hanem nyitottan várja, vajon polgári lesz-e a polgári Magyarország? Mindezek után ismételtelen jelentsük ki, ha valaki azt állítja, hogy Surányi gazdasági bűncselekményt követett el, vagy, hogy Fekete János érdekelt volt az ország kirablásában, az nem rasszista. Megvédeni önmagát annak kell, akit személyében megvádoltak! Azok az emberek, akiknek ez az ország sohasem volt haza, csak telep-hely, véletlen születési malór, azok NEM MAGYAROK, DE ZSIDÓK SEM. Egyszerű ateisták, akiknek nincs származásuk, csak cégbejegyzéseik.

Ezeknek az embereknek nincs kö-zük sem a zsidósághoz, sem a magyarsághoz. Ha valaki úgy gondolja, hogy ne élvezzék azt, amihez sok ezer átvert ember munkája tapad, az nem biztos, hogy rosszra gondol.

Lehet, hogy azok, akiknek szavazatát elegánsan gusztustalan papírcetlinek tekintik az egy és oszthatatlan igazság némely képviselője, másként gondolkodnak, mint az elmúlt évtizedek kedvezményezettjei. Lehet, hogy azt gondolják, ami itt zajlott az elmúlt évtizedben, az nem egy "sikertörténet", hanem egy folytatásos krimi. Lehet, hogy úgy gondolják a búcsúcédulán lett földbirtokosok, a fillérekéből, meg hitelekéből termelt gyárosok Magyarorszá-gával szemben kellene építeni egy másikat. Ez a bűnük azok szemében, akik birtokosai vagy zsoldosai annak, ami eredetileg mindnyájunké volt.

Gyűlölet és valóság

Egy háborodott vándorbölcseleő ejtette ki a száján először: gyűlöletbeszéd. Azóta gyűlölni tilos, embertelen, aljas dolog. Nem az. Miért ne gyűlölhethetné Antigone Kreont? Gyűlöli is. Miért ne gyűlölhethetné HUSZ János a ki-

rályt? Gyűlöli is. A gyűlölet nem az embertelenség, hanem az ember része. Kérdés persze, mit gyűlöl és miért? Nincs undorítóbb, mint amikor a tolvaj, a gyilkos nem elégszik meg a szajréval, hanem még azt is elvárja, hogy szeressék. Megloptalak, élőlőködöm rajtad, tehát szeressél! Tetszik szeretni kedves vándorbölcs Úr a szűnyogot? Tetszik hagyni, hogy megcsípj-e? A kullancsot, a férget? Pedig a férget beéri kevéssel. A szűnyog csak egy pár milliliter vért kér a nyolc literből. Azok, akik itt történelmet csináltak nekünk, mindent akartak, mindent elvittek, és még gyűlölni sem szabad őket? Most a megbocsátás jönne. Jó, legyen. Ahogy gyermekkorunkba az iskolában. Ha valaki elloptott egy radírt, ha visszaadta, a meglopott kezét adott neki és ezzel aznapra el volt intézve. Nyújtsunk kezét... de hol a radír? Néhány hónapja megsértődtek fogva tartói és azok jogutódjai Wittner Máriára, mert kimondta az igazat. Oly nyíltsággal, amilyen nyíltan nem fogalmazhat politikus. Akkor ki gyűlöl?

Anyám szívében gyűlölettel halt meg, mert nem volt, aki bocsánatot kérjen tőle. A kitelepítésért, az államosításért, az elvesztett munkahelyért, a diplomával végzett több évtizedes szakmunkáért, apám megrövidített életéért. A napért, amikor születtem, mert apám, aki annyira várt, fogdában ült éppen, május elseje volt, előtte néhány nappal és nem volt kiengedni. Gyűlölt, mert egyszer, jó húsz évvel később már engem kerestek nála valami röpcédula ügyében, amit ugyan segített megfogalmazni, de sajnos semmit sem értünk el vele. Anyám fasiszta lett volna? Igen, ha önök, elvtársak demokraták, akkor az én demokrata anyámat büszkén nevezem haló porában fasisztának, csak, hogy azon a másik világon se legyen egy helyen önökkel.

Elhíszem a Fényes szellő igazát, hitét, magam is oda álltam volna, ha nem harminc évvel később születek. De nem hiszem a nagy és kis generáció "hitét", mert az nem volt több, mint felismerés: karriert fáradság nélkül csak a gyarmatosítók farvizén lehet csinálni, s jobb szemnek lenni, mint látókörbe kerülni. Azt, hogy ma MIÉP van, nem Orbán Viktornak köszönhetjük, még Csurka is csupán kakas volt, hanem Rákosinak. Kádárnak. Biszkuhanak, és hadd ne soroljam. A sor alján vannak a Nagy Imrék (nem a miniszterelnök, hanem a CAOLA) és cégtár-

saik. Szeretném még hatékonyabb gyűlöletre uszítani mindazokat, akik hasonlóképp áldozatai a múltnak, de arra kérem őket, ne szájjal, hanem tettel gyűlöljenek. Építsenek szebb házakat, mint ők, írjanak jobb publicisztikákat, mint a csak okádni tudók, legyenek jobb ügyvédek, sikeresebb üzletemberek. Mutassuk meg nekik, akikhez semmi közünk nincs, hogy tehetségesebbek vagyunk náluk, s az felér majd egy számonkéréssel, hiszen a bűn magabiztos elkövetői azzal a hazugsággal járnak, kelnek köztünk, hogy még az értelem, a képesség is az ő privilégiumuk, miközben néhány jelzót tudnak. Vegyük tudomásul, hogy vannak híveik, hiszen ez így van rendjén. Ővük a szélsőbal összes szavazata. Ővük az egykori kohász, aki emlékszik még a hat ötvenes korsó sörre, a november hetedik pénztjutalomra. Ővük a bezárt bánya ásza, ha nem jött rá közben, hogy szakszervezetieknek álcázott munkavezetőinek köszönheti nyomorúságát. Természetesen vicc volt az előbbi, cseppet sem gondolom, hogy csupán a szélsőbal szavazataival rendelkezik az MSZMP KB utódszervezete. Van, akinek ellenszenves a kormány, s igaza is van, hiszen a tehetséges ember általában ellenszenvesebb, mert elhivatottabb, mint a közepszerű jópofa. Akadnak, akik még ott tartanak, hogy a gyárosok érdekvédelmi szervezetének bármi köze is van a baloldallal, s baloldalra szeretnének szavazni, miközben nem tudják, hogy a baloldali programja egyedül a MIÉP-nek van (ahogy az ős MDF-nek is az volt, úgyszintén Csurkával). Orbán Viktor azért tette jól, hogy válaszolt a riporter alkérdésre, mert ezzel sok embert elgondolkodtat, vajon valóban a pokol követi-e a MIÉP szimpatizánsai, vagy ugyanolyan emberek, mint ők? Más kérdés, az úgynevezett Európai Unió számára ez valóban nem egyértelmű. Az Unió nem államok, hanem nagyvállalatok Uniója. Ezek a cégek szeretik a szabad piaci mozgásokat, meg az olcsó munkaerőt.

Horn Gyula néhány napja elmagyarázta nekünk megint, hogy szükségünk van a működő tőkére. Valóban, ha az működik. Nem egészen biztos, hogy túlzott szükségünk van olyan tőkére, amely azért jön ide, hogy a hasznat adózatlanul elvigye az országból, s amikor adóznia kellene, keres valamilyen ürügyet, hogy távozhasson. Nem biztos, hogy olyan tőkére van szükségünk, melynek követői megtiltják a

szakszervezeti tagságot, holott ahonnan jöttek, ott ezt nem tehetnék meg. Nem biztos, hogy olyan tőkére van szükségünk, mely tőke birtokosai annak örülnének, ha a munkavállaló kevés jogát tovább csorbítanánk, parlamenti segédlettel. (Éppen most szavazta meg a parlamenti többség! Gy.) Ami pedig a működő tőkét illeti. A magyar privatizációs veszteség egyes becslések szerint tíz, másik szerint tizenhárom, újabb vélekedések szerint húsz-ezer milliárd forint. Ha a legszerényebb összeget, a tízezermilliárdot vesszük alapul, akkor a háromszorosa annak a háromezer-ötszáz-milliárdnak, amennyi tőke az országba érkezett. Bizonyára előnyösebb lett volna, ha értékeinket eladjuk, és nem ügynöki jutalék ellenében átadjuk – igaz ügynöknek a jutalék olyan, mint halnak a víz, nem élhet nélküle.

Egy aprócska tévedés

Nem örülök, amikor értelmes, írástudó emberek egymást gyalázzák, mert az egyik i-vel írja a "homousion"-t. Biztos vagyok benne, hogy nem a mumus-sá előlépett egykori 56-os elítélt, **Eörsi István** tette tönkre az országot. Tudom, hogy "szélsőségesen liberális", de ez, ha így is lenne, legfeljebb annyit jelent, hogy ragaszkodik saját egykori nézeteihez.

Nem órá kellene sortűzet irányítani. Hajlamosak a nagyon lelkes kollégák összemosni a gazdasági hatalom hasznélvezőit, a negyedmúlt legnagyobb gengsztereit néhány szellemi bozótharcossal, akiknek elfelejtették megmondani, rég véget ért a háború. Érdekes, hogy mindenki az SZDSZ halálán ujjézik, miközben tény, hogy sem Pető Iván, sem Kis János, sem Magyar Bálint nem gazdagodott meg a párt korábbi elnökei közül (Demszky más, ő főpolgármester). Nem **Eörsi Istvánnak**, Konrád Györgynek fizették ki egy dolgozatra az éppen akkor esedékes magyar írói honorárium hússzorosát. Ezek az emberek a szellem arisztokratáinak nevezték ki magukat, de nem nyúltak a közös zsákhoz, amit akkor is el kell ismernünk, ha nem szeretjük, amit mondanak. A szellemi különbözöséget ne tévesszük össze a bűnnel. **Eörsi** nem bántott soha senkit, csak tollal, azaz játékszerrel. A toll nem játékszer? **Eörsinek** az. Ne vegyük túl komolyan magunkat, mert csak bohócok va-

gyünk, akikkel azt csinál a hatalom, amit akar.

A biztonság érzete

A legenda szerint jó harminc éve, amikor egy kicsit oldódott a kötőfék, tartottak a filmeseknek egy tájékoztatót. E legendát Szabó Istvántól hallottam, tehát nekem igaz. Ezen a megbeszélésen elmagyarázták a filmeseknek, hogy ezentúl többféle fórum és elfogadó hely is lesz, megszűnik a központi, néha egyszemélyes döntés. Ekkor Keleti Márton, minden idők legsikeresebb magyar rendezője feldugta vastag ujját, és csak ennyit mondott: Egy biztos segget mutassatok! Keleti, aki harminc évén át e szélirányból nyerte a támogatást (megfizetett érte busásan, filmjei milliós nézettségével) érezte, hogy a diktatúra megszűnésével a könnyen átlátható világ helyébe egy zavarosabb, tehetetlenebb másik lép.

Az, hogy a FIDESZ ma toronymagasan vezet, s ha csoda nem történik, körülbelül húsz-százalékot ver ellenfelére jövőre, annak köszönhető, hogy

erős, lendületes, fiatal, viszont csak módjával demokrata. Népszerű játékunkban ismert szlogen, hogy saját fegyverével lehet legyőzni az ellenfelet. Rá kell erőltetnünk a taktikánkat, és akkor a legtehetetlenebb, ha kiderül, azt is mi tudjuk jobban, amit ő gondol nyerő akciónak. Antall József valószínűleg demokrata volt, tehát erőtlenség, határozatlan, s ezt próbálta nagyképűséggel kompenzálni. Orbán erős, céltudatos, ezt próbálja kedvességgel kompenzálni. Antall sohasem mosolygott. Orbán mindig. Mintha ott rögtönözne, mintha egy baráti társaságban lenne, régi focista társak között. Ő annyira demokrata, amennyire Mátyás király volt, de állama épül, ereje hétről-hétre növekszik. Rosszul szavazott a Világszövetség? Szűnjön meg! Mindent ugyanaz a cég kap? Nagyon helyes! A fideszes önkormányzatot támogatjuk, a többit nem? Ebből majd ért a választó, hogy legközelebb kire szavazzon! S amit széplelkű, MSZ-pénzelte publicisták el sem tudtak képzelni, az napi élmény. Az emberek díjazták a miniszterelnök erejét, az egyre láthatóbb egypólusú hatalmat.

Magyarországon a többpártrendszer megbukott. Népszerűtlen, nevetséges valami benyomását kelti az egyszerű emberekben. Az egyszerű ember nem néhány egyforma pártra, nem "váltógazdálkodásra", hanem biztos.. írjuk csak le.. biztos seggre vágyik. A jelen hatalom, élén zseniális vezérével megadja ezt az élményt. Segg, mint élmény? Tudom, így eléggé aberrálnak tünik, viszont helyettesítsék be, amivel akarják. A lényeg, hogy egy hatalom épül és erősödik. Az idomulni vágyóknak megvan a mód, a látható irány. S mert Orbán intellektuális teljesítménye bárki számára nyilvánvaló, még le sem kell hogy hányja magát miatta a polgár. Ezért, és nem a különben sem létező szélsőjobb szavazataival nyert Dabason a Párt. Ezért nyer jövőre is. Saját fegyverével verte meg az államosítás egykori bajnokait. Azért ne legyünk túlságosan elégedettek. A szajré még náluk van. De már az is nagy szó, hogy egyáltalán betoldható ez a szócska: még. Ne tessenek Brüsszelt prüsszenteni! Nekünk elsősorban egyféle unióra van szükségünk. Unióra önmagunkkal.

Nagyturán László verse

Ím sötét köd, mi rám borul, befonja testemet,
hideg késpengével markolja lelkemet.

Hát magánynak jéghideg tű szeme
nemcsak árvákon látható léted bélyege?
Tükörből, miért néz rám zöld szempár egyedül,
lelkemben fájdalom magányos trónon ül.

S mikor lehulló vízcseppben látok én világot,
tébolygó elmémbe hiába kiáltok..., kegyelemért.
Titkon tán még élni is szeretek,
de magányos életemben nincs kinek esküdjek.
Hitemet áldoznám én boldog szerelemért,
de nem hullott még soha könnycsepp hitvány

életemért.

Most csak magány a cimborám, ki egyszer halál lesz,
addig is kóborlok keresve békét és szerelmet.
A magány jól edzi az acélt, de túledzve eltörhet,
s kardszél ekét kovácsolni akárhogy nem lehet.

Az evilági pokol ott van merre élek,
ezért van, hogy én ügyembe más mércével mérek.
Hiszem: a szerelem gyűlölet halála,
de miért taszít az élet magány mély kútjába?
Halálom, hogy nincs köröttem senki kiért éljek,
életemet csak megőrzöm, mert még tán remélek.

Most életemnek súlyt adni, úgy érzem nincs miből,
gyökértelen szál fű szépen tomboló, vad szélbe dől.
Ím szereti, nem szeretett kis leány vadvérű,
így lett szeretőm a vadon, kit csókolni harc ízű.
Hogy szerető még nem ölelt talán már nem bánom,
s minden egyes hibámért csak magamat utálom.

Nincs már mit én félnék, se halál, se átok,
de szívemen sok nehéz kő, mit nagyon szánok.
Most életemben nagy hibám, mit a leginkább bánok,
mikor szerettimnek szólni kell, szavat nem találok.
S most is élek én, mint akármelyik ember,
és tiszta szívvel hiszek benne: sors balkeze nem ver.

1998. február-március